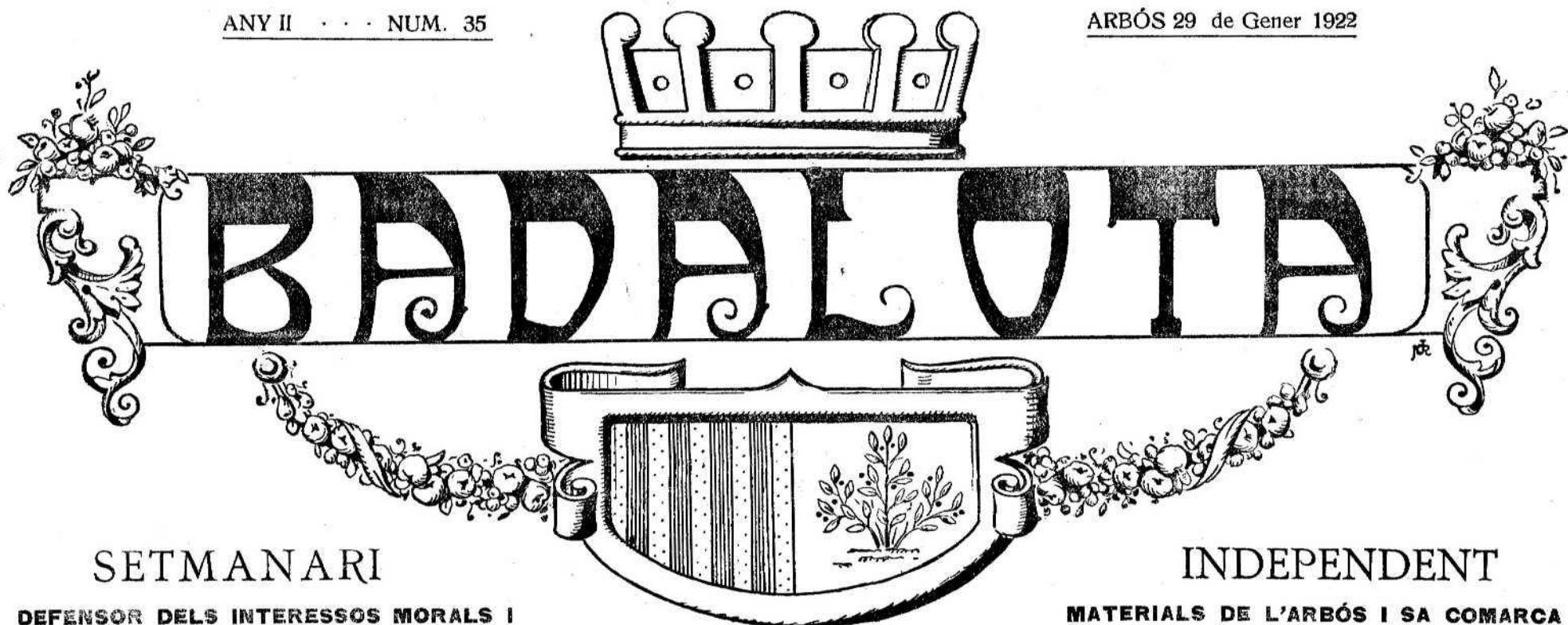

SETMANARI

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORALS I

INDEPENDENT

MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes. : Fora, trimestre, 2 ptes.
Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Julià, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS
A PREUS DE TARIFA

BANC COMERCIAL DE TARRAGONA

AGENCIA DE ARBÓS TELÉFONO 679

Casa central: Apodaca, 24

Agencies:

Caixa Auxiliar: "Bolsin de Tarragona"
Rambla de Sant Joan, 27.—TARRAGONA

Torredembarra
Morell

Tota classe d'operacions de Banca i Borsa

Caixa de Estalvis

Vista	3 i mitj per 100
Sis mesos	4 per 100
Un any	5 per 100

Els interessats de les llibretes «vista» poden disposals en 31 de Desembre i 30 de Juny de cada any i les de «Plas» trimestralment a la comoditat del interessat.

Comptes corrents en pessetes: 3 per 100

Comptes corrents amb divises estrangeres

Abonem els maxims tipus de interés

Paguem tota classe de cupons al preu mes alt qu'anuncia la Banca de Barcelona
OBRIM CREDITS AMB GARANTIA DE VALORS

L' IDEAL

Qui al N. es dirigeix fixament, recorre are una montanya, camina mes tart pel pla, atravesará tal volta el mar. El terreny que a sa vista s'ofereix es remou constantment; ço que queda, ço que permaneceix, ço que no varia és la direcció: heus-aquí l'ideal. L'ideal no es un terme, es una direcció.

LLUIS DE ZULUETA

L' IDEAL

En Maura al plantejar-se l'última crisi, exclamà davant dels periodistes: «Mai es venç en la vida. La vida és una contínua lluita. Mai s'acaven les coses». Raó sobrada tenia l'il·lustre home polític. Es venç si; pero no definitivament; són etapes, car al conquerir qualque cosa per a la qual hom està sedent, l'esperit humà no es mostra satisfet, tot hi havent

xifrat sa felicitat en la possessió de lo tan desitjat; i és que llavors se sent com impressionat per altre objectiu i ses facultats, vida i hisenda les sacrifica a l'adquisició d'aquesta novella cosa que l'ha ferit i se sent animós per la nova conquesta. I així, sempre, «mai es venç en la vida», canvien els temps, canvien les circumstàncies, canvien els homes; pero queda un algom fixo, un algom que permaneceix, que no varia: l'ideal.

En nosaltres ho veiem; nostra humana naturalesa n'és imatge reflexa de lo que en sí és l'ideal. Quins components trovaríem avui en nostre cos dels que integraven la formació del infant recent nascut?, icòm hem canviat!

I el vell xacros; tal volta ni un àtom de matèria hi ha en son ser de la que formava el tendre cos de sos primers anys, quant junt amb altres compan-

yons feien, amb llurs jocs i crits, l'alegría del carrer, barri o poble. ¿Què en queda avui d'allò?, i de lo nostre d'avui, ja vells, ¿què en quedarà?—tot canviat, tot s'haurà trasformat; mes, ¡ah!, d'infant, de jove, de vell, en nosaltres hi velem, hi sentim un algom que no ha canviat que és el mateix i que sempre és jove; un algom que permaneceix, que no varia, fixo, etern; l'ànima.

I la mare natura ens ho ha palesat mantes vegades. Dies tristos, jorns tenebrosos, matins emplujats, tardes boiroses, es succeixen uns a altres; mes, les boires passen, les gotes s'esmunyeixen, els núbuls queden esvaïts, i el sol, imatge del ideal de la vida i de l'ànima humana, torna a ensenyorir-se del jorn, apareixent més radiant, més rioler; tot passa, ell permaneceix. Fins demà, li digué un jorn, des de dalt un rocam contra el qual enfollit la mar bramava, i ell, tot amorós s'endinsava, es fonia en el sí de les llunyanes montanyes; un petit arc sols ja s'ovira; i res; s'es fos; ¡ah!, pero demà tornarà i l'altre també, i sempre, sempre, com mon esperit que no mor, com l'ideal sempre latent.

LA REALITAT I L' IDEAL

Molts catalans censuren i recriminen aquesta política intervencionista dels homes de la Lliga. Es que no senten, que no els mou un mateix ideal a una i altres?—Sí. Tots tenen, o millor dit, tenim consciència de ço que hauria d'ésser Catalunya; ço que és, tots ens en dolem; somniem en una Catalunya gran; pero, i en aquest punt ens diferenciem, ells, els que censuren als de la Lliga llur política intervencionista palesen desconèixer o volen, pretenen, fingeixen prescindir de la realitat del moment. «El sentit i el valor de la vida humana, diu En Lluís de Zulueta consisteix en treure de la realitat l'ideal; en encarnar en la realitat l'ideal; en realitzar l'ideal; pero és indispensable fa veurer en altre lloc l'il·lustre pensador comptar amb els dos factors essencials: l'ideal i la realitat. Els senyors que censuren la Lliga volen prescindir de la realitat i qui pensí sols en l'ideal, prescindint de la realitat serà un il·lús, un projectiste eixorc; per això en la conversa sostinguda entre el filòsof Plató i Dionís el Jove, a-llà en els jardins de Siracusa, li diu el gran pensador grec, fundador del idealisme filosòfic: «Hi ha que coneixer la realitat, si; pero sols per ésser-li fidel cada dia, sacrificant-la col·dianament al tipo ideal que dins nostre esserit portem»; i per això també, La Veu de Catalunya porlant fa poc dels projectes d'En Cambó, l'únic estadista conscient que Espanya ha tingut, deia que el projecte era fet a base d'un estudi de la realitat de la banca del estat espanyol i que si bé no encarnava l'ideal de ço que hauria d'ésser la banca espanyola, s'havia

plantejat per a poder adaptar aquesta mateixa realitat al patró concebut.

Còm, doncs, aconseguir l'ideal?, còm aconseguir aquesta adaptació de la realitat al ideal, que és en ço que consisteix el progrés?—L'ideal és algom tant íntimament lligat a la nostra existència que no creiem hi pugui haver algú que no senti aquesta aspiració a la perfecció, que no palpï en son cor aquesta tendència envers un tipus de perfecció; tendència que queda, tipus que no varia, i així a mida que un ideal es va realitzant, la realitat treu de les propies entranyes la visió d'un altre ideal superior; el contingut concret del ideal canvia constantment segons lloc i temps, però subsisteix sempre aquesta tendència a la perfecció; aquesta tendència és la que creiem palpitant a tota criatura racional i per això ens preguntem, còm conquerir l'ideal; aquest tipus de perfecció?, còm amoldar nostre existència, nostres actes, nostre vida a aqueix patró que interiorment hem concebut?—Ho hem ja dit: conèixer, tindre consciència de la realitat i fer conlur nostre patró, nostre ideal amb ella per anar conduint-la al tipus de perfecció somniat.—

UN IDEAL

Al reconèixer lligat en nostra existència de sers racionals aquesta aspiració al tipus de perfecció, evidenciem que l'ideal està latent en la vida i, ensems que és innat a tota criatura dotada de raó, en conseqüència, tot home, sigui el que sigui son ofici o professió, sent necessàriament en son si, un algom que el condueix a perfeccionar-se, sent una aspiració; així el comerciant com el polític, així el pacífic treballador que conreua la terra com l'agitador que facilita els intercanvis i les compres i vendes; així el bondados sacerdot que té cura de les ànimes de sos feligresos com l'infatigable mestre de minyons que's desvetlla pel perfeccionament de sos deixebles; així la donzella enamorada que és la qui més sent l'idealitat de son amor, com la mare ja feta que cuida dels fruits del mateix amor; tots, en una paraula, necessàriament, repetesc, sentim un algom que no arriuem a distingir però que en si, no es res mes que la fórmula racional de «*ço que deu ésser*» preveleixi sobre la fórmula possibilista de «*ço que és*». Parlarem d'un ideal per a desvetllar el que cada hu sent, i així encoratjats tots a seguir-lo per a que tingui efectivitat, fem una nova Societat. L'ideal del mestre de minyons.—

Hem afirmat que s'ha de comptar amb aquests dos essencials factors; l'ideal i la realitat, per a encarnar en l'última el primer; doncs bé, en el mestre de minyons li hem de conèixer la possessió de la realitat del moment i viu en ell, l'ideal. Coneix, té consciència de la realitat; per això cerca imposar-se de la psicologia de sos deixebles, estudia lo que el nen és; millor dit, lo que és cada un d'ells; però no per que aquest estudi li serveixi a ell de mitjà per a mantindre l'ordre dins sa classe, ni per a poder ensenyar amb més o menys habilitat algunes matèries, no, car això no deixaria senyal en l'esperit del jovent; pretent conèixer al noi per a guiar-lo fins a l'ideal humà a que cada u d'ells pot aspirar, i despertat en la consciència de cada un dels fills del poble el tipus superior d'home; per això la missió dels pares es no buscar en l'escola quina classe i quantitat de realitats el noi aprendrà a conèixer i a quin graó de perfecció tècnica pot arribar son fill, no, sino preguntar, imposar-se de quin es l'ideal a que allí, l'escola, s'aspira.—

CONCLUSIONS

La guerra mundial fa poc acabada, apagà, tirà, en terra, ofegà, matà en una paraula el valor material de la vida.

Avui estem vivint els primers temps d'una nova era, d'una novella etapa de la humanitat; s'ovira allà lluny un horitzó poetitzat per una sortida de sol encisadora; ells ens diuen que ha començat el renaixement idealista. El centre d'interès torna a ésser, com fou allà en el segle XVIII el segle dels grans pensadors, precursora llur filosofia idealista;

de la més gran Revolució que els segles han presenciats; torna a ésser dilem, *el com deuen ésser les coses i no el com son*. No ens adormim, treballem per a aconseguir nostre ideal, i no fem com Dionís qui sentint tot el pes i força del argument del sabi grec s'adormia sobre la realitat; i tot calificant de formosos els somnis del gran mestre exclamava, palesant així sa pobresa d'esperit, son pessimisme: «Oh! és més fàcil construir la teva ciutat en lo invisible que no sobre aquesta terra siliciana plena de sol i de passions» ¡Ah!, quants Dionís trobariem en nostre gent ¿i per que? és tal volta un somni irrealitzable l'ideal que sent amb intensa vivesa nostre ment i batega en nostre cor? No; «no és un somni irrealitzable la meua República—li diu Plató, tampoc és cert una realitat; és un model, una mostra, un exemplar, un Estat perfecte on poden emmular-se els demés Estats, procura copiar-lo tant com puguis en aquest Estat real i visible que habitem». Escoltem-les, doncs, amics, aquestes paraules del gran pensador grec que ens arriben de lo més llunyà dels segles, de lo mes prègon de l'història i que s'eternitzaran per que, a pesar dels temps, de les guerres, dels homes, de tots els aconteixements que registra l'Història de l'Humanitat, queden tan clares, tan precises, tan eloquents com el dia en que foren dites; son paraules lapidàries. Escoltem-les amics obrem en conseqüència.

I.

Del Arbós Centenari

III i últim

DEFENSA HEROICA DE L'ARBÓS

Els sometents arborescens es feren forts a la vila, mentres el general Chabran animava als seus, dient-los-hi: *via a dins que tot es vostre*; els portals foren tancats mentres els veïns estaven en llurs cases disposats a fer de cada una de elles una fortalesa individual a les ordres de don Pau Miquel.

Entretant, vista l'obstinada resistència per part dels arborescens, Chabran manà calar foc a la vila, ordres que foren obeïdes per aquells soldats que a la vegada semblaven automates de circ, intentant penetrar en el primer carrer que trobaren a nas.

Una pluja de cadires, pedres, testos i aigua calenta per part de les dones, que tan alt posaren el nom de l'Arbós en l'història pàtria i de trets per part dels homes, foren els saluts amb que els imperials es vegeren rebuts al provat de visitar la vila de l'Arbós.

En Pau Miquel caigué ferit de mort i dels seus llavis en sortí el crit de venjança com a últim incens de patriota, que moria defensant amb la vida el poble on li fou dada.

Moltes foren les barbaritats que a l'Arbós cometeren els francesos passant els límits dels que ordinàriament solen cometre's en totes les guerres per incivilitzades que siguin les nacions que les sostenen.

La vida d'En Pau Miquel, veient l'assassinat dels seus criats, i els ultratges comesos en el sexe femení, es tirà a la foguera immensa que anava estenent-se per a la vila rodejant-la d'un nuvol de fum i flames fogoses que pujaven perdent-se cel amunt com si protestessin d'aquella matança esgarriosa en que els nostres enemics s'encevaren una volta foren senyors de la cobdiciada població que tanta sang els hi costà amb la desesperada resistència feta pels seus fills, veraders plançons d'herois i heroïnes, que feren de l'any vuit una data immortal per tot aquell desitjós de saber les gestes glorioses del poble on la llum del viure li fou concedida per l'Omnipotència.

Mentres els homes lluitaven a la desesperada, l'església curulla de gent amb el Pare Andreu al cap ajudaven d'una manera espiritual la consecució d'una victòria material.

Les noies estaven per primera vegada en ell sense caputxa ni mantell, deixant les tradicionals puntaires els seus boixets per anar a demanar la protecció de l'Altíssim; allí les foren a cercar els Imperials, atronant els àmbits de les voltes parroquials amb el clamor de les descàrregues fetes també contra gent indefensa i treballadora, que veien turbada d'una manera subdada la sollicitut i plaide de la vida camperola i rural, es precipità omplint de gom a gom l'església parroquial, interrompent amb crits dolorosos de ferides i païra els cànctics religiosos que s'entonaven en dit moment.

La lluita entaulada als carrers tocava a terme; els francesos dominaven ja la plaça major cremant els cadàvers dels seus a fi de que els arborescens no poguessin hebre esment del nombre de baixes tingudes.

El domini de l'Arbós els hi va costar perdre la vida a més de 300 imperials, comptant els valents defensors de la vila 68 veïns morts en el cumpliment sagrat de defensar la Pàtria en perill.

Una volta senyors els francesos d'ella, comteren tota classe de crims i profanacions, cosa que pocs arborescens saben no obstant lo gravat que tal odiositat quedaren amb lletres de sang en els nostres avantpassats de poc més d'una centúria i que els anys anaven poc a poc per medi de les generacions barrant-les del cor dels decedents vut tenaris.

L'església parroquial fou el centre de profanació per aquells malvats que la despullaren de tota classe d'ornaments, bevent en els calzes, cremant confessionaris, abeurant els cavalls en l'aigua beneta de les piles parroquials, assassinant als que en ella es cregueren que serien respectats pels soldats, mentres que l'orga llençava a l'espai l'himne revolucionari i sagnant de la marseillesa per celebrar una pretinguda i falsa victòria.

El beneficiat parroquial Antón Ventosa, malgrat el tenir 68 anys, havent sigut descobert a l'amagatall on estava fou portat per un soldat de caballeria al mig de l'església, i el feren víctima dels més crudels sofriments, tallant-li les mans, treient-li els ulls... mes en mig d'aquell torment insuportable per una altra ànima menys elevada que la de mossèn Antón, repetia aquest articulament entre els seus llavis: «feu de mi lo que vulgueu, però la meua ànima no la podreu matar», ja que els homes sols poden treure la vida material, mes no la veradadera que és la espiritual.

Els sometents havent després de sa defensa tenint d'abandonar la vila en mans dels seus contrarriats s'encaminaven cap al vef poble de Banyeres mentre l'orgull francès cometia en els arborescens indefensos actes abominables i repugnants que els oficials en lloc d'amortiguar, avivaren entre aquells soldadesca desenfrenada.

El pare Andreu morí amb la custòdia als dits quan procuravé impedir que els estrangers entrassin a la casa del Senyor.

Després de tot això; els francesos evaquaren la població, emportant-se cap a Barcelona objectes procedents de l'església i estandars que feien passar per banderes preses en gloriosos combats, fent rastre de maldats durant el trajecte fins al a ciutat comtal, on sortí a rebre'ls el general Duhenne el dia 12 de Juny de 1808.

RAIFER AMORSLEY

Història de Catalunya

IX

Les invasions: els romans.

Exint del port de Gènova (Itàlia), l'exèrcit del cònsol Cató i dels dos pretors arribà a Roses d'on en desllojà la guarnició hispànica substituint-la per forces romanes. Després Cató s'encaminà a Empúries, desembarcant les tropes de terra i restant en els vaixells les de marina. No li fou difícil

al cònsol romà d'apoderar-se de la part de la ciutat on demoraven els grecs, que sempre es mostraven amics de la república llatina; emperó la part que mirava a terra, ocupada pels indigetes, que—com havem dit en el capítol II—estava completament separada de l'altra per una tanca murallada, oposà gran resistència a les legions romanes.

Aquesta oposició que troba Cató en la mateixa Empúries demostra com havia canviat la disposició de la nostra terra en vers Roma, d'amical que era abans en recelosa i hostil, mercès a la conducta dels successors dels Scipions. I cosa estranyal! Els únics que ara cerquen l'amistat de la formidable república i que envien embaixadors al cònsol demanant-li que els ajudi amb cinc mil homes per tal de millor defensar-se dels pobles que els envolten, els quals els hostilitzen precisament pel motiu de mostrar-se aquells addicte a la causa romana, son els de la tribu dels ilergetes: els que sempre s'havien distingit pel seu esperit de rebel·lió indomable. Davant la llur demanda d'auxili Cató no es decidí obrar i ajornà tota resolució fins l'endemà per a meditar-la bé. Inesperat fou el resultat d'aquesta meditació: doncs, sigui perquè recelés algun pany preparat pels ilergetes, sigui per haver sospitat en el procedir llur altra maligna intenció—que és molt difícil judicar d'entenimentat o de cruel, sense major coneixement, aquest determini del cònsol—, el cert és que enganyà als embaixadors, doncs després d'haver-los-hi dit que estava disposat a córrer personalment en llur ajuda i d'haver nomenat davant d'ells mateixos un terç de cada centúria per a formar l'exèrcit promès, tan bon punt aquells partiren manà que cap soldat es mogués del seu campament: pensant tal volta que les lluites entre els celibers li aplanarien el camí de la conquesta d'Espanya.

Arribada la primavera i engrosit l'exèrcit romà amb un crescut nombre de naturals del país que s'hi afegiren mitjançant contracta, Cató es decidí a batre resolutament als celibers que assetjaven son campament ajudats pels habitants de l'Empúries indigeta. La topada d'ambdós bàndols fou terrible, però desplegant el cònsol aquella superior tàctica romana tant ponderada en l'antiguetat assolí un triomf absolut que els hispans van pagar—segons un historiador—amb la xifra—tal volta exagerada—de quaranta mil morts. Deprés de la victòria, del saqueig dels camps veïns i del terror escampat per la destrucció, s'entregaren a Cató els refugiats de l'Empúries indigeta, i havent-los rebut aquest benignament, prosseguí son viatge envers Tarragona, sortint-li al pas enviats de les ciutats veïnes per a implorar sa protecció i retornar-li els romans fets presoners en les passades guerres.

Per la còpia:

R. E.

CRONICA ARBOSENCA

MUNICIPAL

Sessió del dia 24 de Gener. Assisteixen els Regidors senyors Pujol, Mañé, Amiguet, Just, Soler i Romagosa, presidint l'Alcalde senyor Cruañes.

Sense discussió són presos els següents acords: Aprovar les Ordenances especials per a l'administració i cobrança de l'arbitri i cobrança sobre les carns, que regiran duran el període de cinc anys, autoritzant-se a l'Alcalde per a demanar la superior aprovació de les mateixes. Procedir a la plantació dels arbres que falten en els passejos de la Rambla i de l'Estació.

Declarar definitives les llistes d'electors amb dret a votar Compromissaris per a eleccions de Senadors, i la seva publicació al B. O. de la província.

Concedir permís a don Antoni Fernández per a construir una casa-xalet, al Passeig de l'Estació, una vegada hagi obtingut la deguda autorització de la Mancomunitat.

A proposta de la presidència s'acorda també avançar per compte de la Mancomunitat de Catalunya, les despeses que ocasioni la dement Josefa Campamà domiciliada, a Can Vias, durant la seva reclusió en el Manicomi de Reus.

I s'aixeca la sessió.

RELIGIOSA

Diumenge, IV després de l'Epifania.—A la tarda a dos quarts de quatre doctrina, i a les 5 Rosari, estació al Santíssim i plàtica dominical.—Demà, a les 9, funeral pel Papa.—Dijous, festa de precepte: la Purificació de Nostra Senyora; a dos quarts de 10, benedicció de candeles processó, i a les 10 Ofici.—Divendres, primer de mes Comunió pels socis de l'Apostolat de l'Oració en la missa de dos quarts de vuit; a la tarda a les cinc. Junta de les Conferències de Sant Vicents de Paül.—En el pròxim diumenge, dia 5 de Febrer, començaran els set diumenges a honor a Sant Josep.

Misses: Dimecres, a dos quarts de vuit per Antonia Rossell; dijous a les vuit, per a Jaume Vives (a. c. s.)

Obit.—Dia 24: enterrament de Ana Lidia Sommer; rebé tots els Sants Sagraments (R. I. P.)

AGRICOLA

Per al mes de Febrer

Vinya.—Durant aquest mes duen quedar enllestits els treballs de desfons i obertura de rases. Es continua la plantació dels peus americans; els arrelats es plantaran segidament d'haver-los arrencat del viver; de no esser això possible conservint-se entre arena humida. Lo millor és que siguin de l'any i es prepararan tallant-los-hi les arrels a 10 o 15 centímetres i esporgant-los deixant-los-hi una sola branca, ja més robusta. Tan si la plantació es fa a parpal com entonegant, deu tirar-se terra trida sobre les arrels i apretar-se un poc la terra per a obtenir un bon contacte entre aquesta i les arrels; condició important pel bon èxit de la plantació. L'entonegar permet fer-ho millor que l'altre sistema.

—Es planten les estaquas per a la formació de vivers de ceps americans. Si es fa en la 2.ª i 3.ª desena de Febrer sembla que s'obtenen millors arrelats que no pas plantant més tard; eviti's no obstant, l'època de fortes glaçades; i per a protegir els borrons i primers brots dels frets tardans fassin-se els cavellons uns centímetres mes alts que d'ordinari. Les estaquas han d'ésser de l'any no massa espesses de borrons ni massa clares, de fusta sana i madura i no massa dobles.

—S'acaben de colgar els adobs orgànics i els inorgànics poc solubles. Abans d'acabar el mes s'enterren els adobs en verd fets a la vinya, doncs d'aquí en endavant l'excés d'evaporació d'aigua que originen eixugarien la terra.

—S'acaben la primera llaurada i cavada. Fineix la poda. Es practiquen els tractaments contra l'antracnòsis i contra endemis, cochylis, piral. El primer untant els ceps amb barreja d'aigua, acid sulfúric i sulfat de ferro; el segon escorçant-los i escaldant-los.

—Es comença a empeltar.

Celler.—Recordi's la necessitat de reomplir els envasos per a assegurar la bona conservació dels vins. A fi de mes, acostant-se l'abonament del temps, pot començar-se a transvasar els vins.

Terra Campa.—Es trenca la closca formada a conseqüència de les plujes en la superfície dels camps sembrats i del prats; amb la qual cosa es facilita l'aireig de la terra la penetració de les aigües i el desenrotllament de les arrels.

—Pot sembrar-se el blat de primavera, aufals, trepadella, favons, vesses, llenties, remolatxa, cols gegantes, etc. etc.

Arbrat.—Es planten d'estaca i es trasplanten els arbres de fulla caduca. Es sembren les llavors de closca dura posades en arena el mes anterior.

—Podint-se els fruiters, sobre tot els primerencs.

—No oblidar que les oliveres no fan miracles i que ben abonades, ben podades i ben conreuades, són arbres que paguen bé els treballs esmerçats; durant aquest mes es podaran i abonaran; també es planten les noves.

—El tractament preventiu de les malalties dels arbres pot practicar-se durant tot l'hivern; però lo millor és fer-lo poc abans de borronar. Es fa així: es treuen totes les parts mortes i secanyoses i l'escorça, destruint-se d'aquesta manera els nius d'insectes i gèrmens de malalties. A més es facilita l'acció dels líquids desinfectants amb que a continuació es pinten o pulveritzen els arbres. Una composició per emplear per pulverització d'excel·lent acció insecticida és la següent: sulfat de coure 5 quilos, sulfat de ferro 3 quilos, calç 5 quilos, lisol 1 quilo, aigua 100 litres. Es disolen els sulfats i s'hi barreja la lletada de calç i a continuació el lisol. Algú suprimeix el lisol però el líquid resultant no té tanta eficàcia.

Obres de lectura profitosa són les següents. Viticultura i Enologia per N. Garcia de los Salmones. Guia del plantelista per Candel i Brande. La poda racional del olivo i necesidad de abonar los olivares per Isidre Aguiló. Olivocultura per A. Brizl. Fruticultura, per Miguel Sanchez.

VARIA

Els uns diuen que si, els altres diuen que no...

Heus ací que, uns rumors que amb inusitada insistència circulen fa uns dies per nostra vila han fet devenir d'una actualitat esverant la vella cançó:

Els uns diuen que si,

Els altres diuen que no.

Els uns o altres tenen raó.

Efectivament: els uns diuen, que nostre Ajuntament es sent vivament intigrat pel temor de que el silenci sepulcral que regna en nostre poble, respecte les ja gairebé presents eleccions municipals, pugui ésser causa de quedar per cubrir les vacants que, amb motiu de la renovació van a produir-se en nostra Corporació municipal. I entenen que al traduir-se a la realitat l'esmentat temor seria poc menys que vergonyós per la positura poc escalenta en que colocaria a nostre poble al costat dels altres; no per estar-hi obligat, sino que obeint a ses nobles i desinteressats impulsos d'amor a la terra, procurará evitar-ho.

I a l'efecte—continua el rumor—ha fet inventari dels mitjans amb que compta per a assolir tan bell anhel, però no en troba cap a propòsit, car l'acostumat en aitals casos, quan menys en nostra vila, això és: la recerca dels individus necessaris que es prestin a ésser proclamats per l'article 29, diu que li resulta enutjós, per la circumstància d'absoluta desorganització política en que es troba el poble. I per altra part, tampoc jutja prudent provocar unes eleccions per temer, en atenció també a l'esmentada circumstància, que podria ésser de resultats contraproductes.

I en conseqüència doncs interpretant que el mutisme del poble és una manifestació de simpatia i aprovació de sa actuació en el Consistori, equivalent a una ratificació de poders, creu que lo més encertat és una solució per l'istil de la que acaba de donar-se a l'últim crisi espanyola rependre la tasca, v. g. reganxar-se.

Per qual motiu, resumits els precedents considerandos, ha determinat que si, com és de suposar, resulta deserta la presentació de candidats, els 5 dels seus individus sobre quins l'inexorable destí ha fulminat sentència inapel·lable d'expulsió, burlin aquesta, salvant emperó les apariències i continuant en llurs sitis com si res hagués passat.

Això és lo que diuen els uns, en cambi els altres diuen que és fals, de tota falsetat tot ço que comenten els primers: que nostre Ajuntament no acaria la més lleu esperança pel cas de que no s'efectuï la renovació, car per lo que fa als 5 individus sortints, havent procurat complir amb el millor zel, com tot bon ciutadà durant els dos anys que hi han permanescut, es tenen per satisfets i per tan consideren finida ja sa tasca. Ni tampoc ordeix cap preparatiu per tal d'evitar el mal efecte que produiria el que no s'efectués l'expressada renovació, car si bé li plau com el que més el que es procuri evitar-ho, no es creu en canvi més obligat que els altres a interessar-se en conseguir que no passi. Ni menys encara no s'interessa en que no s'efectuï la repetida renovació, car és criteri unànime en ell que l'amor vers la prosperitat i vida tota del poble, no dona pas dret a interrompre la saviament lògica successió en la regència dels destins del poble que permet a tots els bons fills d'aquest aportar el granet d'arena en l'obra d'enaltiment del mateix.

Ademés, contituen dient aquets, que nostre Ajuntament malgrat no estar disposat a manifestar apreciacions gratuïtes, considera, que si bé el mutisme pel poble pot interpretar-se com una manifestació de simpatia vers ell, no deixa en canvi de poder-li donar la desagradable sensació de que es passa el temps veellant un mort, puix que si existís aquesta simpatia valdria la pena d'exterioritzar-la d'una manera o altra en comptes de representar el graciós paper de la donzella ruborosa que no gosa dir a son galan: *m'agrada, l'estimo*.

I que finalment com a corolari de la tesi emesa en favor de la renovació, diu que un retorn a ocupar els llocs que deuen abandonar-se únicament el consideren justificat en virtut d'una espontània i formal indicació per part del poble cristalitzada solemnement en unes eleccions, però que ho estimen un cas de xafogosa frescura efectuar-ho a l'ampar d'un article que per molt d'utilitat que pugui ésser no ha sigut encara declarat de primera necessitat.

Això és lo que diuen els altres.

Publiquem aquest rumors abstenint-nos en absolut de comentar-los, i en tan la gent es pregunta si hi haurà renovació, entonem nosaltres la vella cançó:

Els uns diuen que si,

Els altres diuen que no.

Creiem que uns o altres tenen raó.

El diumenge prop passat, ja quasi enllestits els treballs d'arranjament del camp de futbol, el jovent en gran nombre passà bona part de la tarda esbarjint-se corrent amb la pilota; que ben prompte es pugui organitzar un equip per jugar partits, fomentant tan bell esport. Es de bon veurer que la mainada hi acut a hores lliures de l'escola a gaudir en sos jocs. L'inauguració oficial del camp tindrà lloc el proper mes de Febrer amb l'encontre de dos equips forasters.

Es comença amb entusiasme la construcció d'una pista per a bicicletes.

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770

Representant a l'Arbós : Ramón Escarrá : Major, 34

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA MOSTUYA (nom registrat)
CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés

(Tarragona)

Canaris Flautes DE CANT
 EXCELENT

Assegurats i baratos

A MEITAT DEL PREU DE MERCAT

Major, 41

ARBÓS

PRODUCTES. APARELLS
 I MAQUINARIA

PER A

AGRICULTURA I ENOLOGIA

P. PLANA MANÉ

Dr. Robert, 28. — VENDRELL

La casa té establert un Laboratori per a exàmen i graduació de vins

"Hotel Moderno"

Propietaris: Jover i Solé Germans

TOT CONFORT — PREUS REDUITS

SITUAT EN EL PUNT MES CÉNTRIC DE

BARCELONA

Carrer del Hospital, 5, 7, 9 i 11 - Teléfon 2239

Nitrat de Sosa

Puresa garantida

Preu sens competència

Podem servir-lo des de nostre ma-
 gatzem d'aquí o des de Tarragona

Condicions especials per a demandes d'importancia

J. Ferrer Vidal

Major, 31 Forn, 2 i 4. — ARBÓS

La Fabril Española

Fábrica de serrar

Arbós del Penedés

ES VENEN:

Tacos de llenya de roura, olivera y cep
 propis per a cuina económica, estufes
 i demás, a 3'50 pessetes els 40 quilos.

Estelles de pi seques, a 2'50 pts. 40 quilos
 Ceps senses, desarrelats 2'20 pts. 40 quilos
 Ceps trocejats, a 2'50 ptes. els 40 quilos

Preus per a pocs dies i en grans partides rebaixa de preus
Carretera del Vendrell.

Telefon núm. 690

Merceria i Novetats de Ramon Ribé

Major, núm. 35

Arbós del Penedés

Gran assortit en Perfumeria i Bisuteria

Génere de punt especial en mitjes fil i seda, a preu molt barato

Camises d'home de tots colors

També trobareu vels i mantos per a dones